

## UN PESSEBRE ORIGINAL

Acabo de rebre des de Síria el relat d'un voluntari d'una casa d'acollida de nens orfes a causa de la guerra:

En els dies previs al Nadal se'ls ha explicat que Maria i Josep, parella sense sostre i rebutjats socialment, hagueren d'allotjar-se en una quadra d'animals per a donar llum al seu fill Jesús. Els primers en gaudir del nen foren uns miserables pastors i uns refugiats d'Orient que li oferiren el poc que els quedava. Acabat el relat es repartir als nens material escolar perquè cadascú construís el seu pessebre. La sorpresa la dona una nena que havia ajagut en la menjadora un nen i una nena. En ser preguntada explicà: el nen Jesús em mirà als ulls i em preguntà si tenia una casa per allotjar-se.

- *No tinc ni pare ni mare ni una casa. No tinc res per oferir-te. Però... si et dono la meva escalfor seria un bon regal?* – preguntà la nena.

- **Si em dones la teva escalfor, aquesta serà el millor regal.** – replicà Jesús.

La nena justificà el seu original pessebre:

- *Sense pensar-ho dues vegades em vaig posar al costat d'aquell nen en el pessebre, oferint-li la meva escalfor. Jesús em mirà somrient per dir que em podria quedar amb ell per sempre.*

Estic convençut que aquest voluntari haurà après per sempre que no són les coses que poseeixes en la vida el que compte sinó les persones que tens, allò que veritablement importa. Un botó de mostra un xic estrident en aquests dies previs al Nadal: Es tracta del funeral d'un pare, on només hi assisteixen dues filles. Un fill es queda fora per no entrar amb el gos. Cap amic, cap veí. Una filla m'explica que el seu pare ha tingut un caràcter intractable i autoritari, però sobretot aferrat als diners. Ella, no obstant, va voler estar al seu costat en les darreres hores. Aquest home enllitat es mig incorporà buscant la seva filla per fer-li un petó, cosa que mai havia fet. Ella es pensà que ja no la coneixia i que volia en tot cas fer un petó a la infermera. Li diu: "*Pare, saps qui sóc?*". Resposta: "**Ets la meva filla Judit**". Amb llàgrimes als ulls la Judit comenta que no oblidarà mai més aquell únic i emotiu petó d'un pare reconciliat al darrer minut. Aquest pare va haver d'esperar que, com un castell de cartes, se li anés desmuntant el seu món egocèntric per poder assaborir aquella abraçada i aquella companyia capaç de fer-lo feliç de veritat. Aquell inoblidable petó ben segur que serà el trampolí que rellançarà a la Judit per camins lluminosos. "*En el cor de tots els hiverns hi viu una primavera palpitant, i darrere de cada nit, arriba una albada somrient*" (Khalil Gibran)

Tots haurem experimentat que en els moments de màxima fragilitat física o humana enyorem o reclamem sobretot aquella mà amiga, aquell escalf humà capaç de retornar-nos la joia de viure. No cal dir el creixement humà-espiritual del que respon a la crida, fent en el fons l'experiència d'aquella nena de l'original pessebre.

Pere Casaldàliga, bisbe emèrit al Brasil, en la seva felicitació nadalenca s'expressa així: *Un nen que ve de les profunditats del Misteri... Un infant ens ha estat donat per ajudar-lo a créixer fins a la plenitud. Arriba petit, en una impotència total com els "Aylan"* (nen refugiat kurd de tres anys ofegat en una platja de Turquia) *del Regne. No podem dormir en la nit Santa. Hem de desvetllar-nos per acollir els pobres de la terra, els petits del Regne.*

Lògicament no serà possible des de la prepotència o complex de superioritat sinó des de la mútua dignitat fraterna i enriquidora. Quan s'exerceix la gratuïtat cap al més feble no ens empobrim, tot al contrari ens sentirem més forts per afrontar les múltiples adversitats de la vida. Ens ho



confirma el misteri del Nadal en paraules de Jean Vanier: *“Déu s’expressa en la debilitat de Jesús-infant, com també més tard en la debilitat del Jesús bufetejat, exclòs, objecte de burla, colpejat, condemnat a mort i despullat damunt la creu. Continua expressant-se a través de les persones febles, sofrents, discapacitades... Aquest és el misteri del Nadal”*.

En la litúrgia del dia de Nadal es proclama: **“El poble que avançava a les fosques ha vist na gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós”(Is.9,1).**

*Bones Nadal i Any Nou !*

## UN BELÉN ORIGINAL

Acabo de recibir desde Siria el relato de un voluntario de una casa de acogida de niños huérfanos a causa de la guerra:

En los días previos a la Navidad se les explicó que María y José, sin techo y rechazados socialmente, tuvieron que alojarse en una cuadra de animales para dar a luz a su hijo Jesús. Los primeros en gozar del niño fueron unos miserables pastores y unos refugiados de Oriente que le ofrecieron lo poco que tenían. Después del relato, a los niños se les entrega material escolar para que cada uno construya su belén. La sorpresa la dio una niña que había recostado en el establo dos recién nacidos, un niño y una niña. Al ser preguntada explicó: el niño Jesús me miró a los ojos y me preguntó si tenía una casa para alojarse.

- *No tengo ni padre ni madre ni hogar. Tampoco tengo nada para ofrecerte. Pero... ¿si te doy mi calor sería un buen regalo?* – preguntó la niña.

- **Si me das tu calor, éste será el mejor regalo.** – replicó el niño Jesús.

La niña justificó su original belén:

- *Inmediatamente me puse junto al niño en el establo ofreciéndole mi calor. Jesús me miró sonriente para decir que me podía quedar con él para siempre.*